

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2018. évi március hó 20. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t

Az adócsalás büntette miatt vádlott neve ellen indult büntető ügyben a Győri Törvényszék 2017. október hó 13. napján kelt B.342/2015/53. számú **ítéletét megváltoztatja**,
a vádlott terhére rótt bűncselekményt
az 1978.évi IV. tv. 310.§./1/ bekezdés, /4/ bekezdés szerinti folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének és
az 1978. évi IV. törvény 310.§./1/ bekezdés, /2/ bekezdés szerinti folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének
minősíti, mely utóbbi bűncselekmény vonatkozásában a büntetőeljárást megszünteti.

Az 500.000.- /Ötszázezer/ Ft pénzmellékbüntetést mellőzi.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költségből 598.752.- Ötszázkilencvennyolcezer-hétszázötvenkettő/ Ft-ot köteles a vádlott megfizetni, míg a fennmaradó 5.810.- /Ötezer-nyolcszáztíz/ Ft-ot az állam viseli.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen a vádlott a kézbesítéstől számított nyolc napon belül fellebbezést jelenthet be.

I n d o k o l á s

A Győri Törvényszék a B.342/2015/53.szám alatti ítéletével vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki az 1978.évi IV.tv. 310.§ /1/ és /4/ bekezdés szerint minősülő folytatólagosan, az adóbevétele különösen nagy mértékben csökkentő adócsalás büntettében. Ezért 1 év 7 hónapi börtönbüntetésre és 500.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett arról, hogy a pénzmellékbüntetést meg nem fizetése esetén 2.000 Ft-onként kell egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott védője jelentett be fellebbezést elsődlegesen felmentés másodsorban enyhítés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség átiratában utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta el a bizonyítást. Hivatkozott arra, hogy a megállapított tényállás két ponton szorul korrekcióra, egyrészt, mert ellentétes az ítélet 20.oldalán a második bekezdésben írtakkal, miszerint az adóhiány mértéke 6.000.000 Ft-tal növelendő, másrészt a teljes adóhiány mértéke az egyéni vállalkozóként okozott adóhiány összegével- tekintve, hogy ez a cselekmény elévült-csökkentendő, így annak összege helyesen 79.501.000 Ft. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, helytállóan cáfolta a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a vádlott védekezését. A megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott

bűnösségére. A jogi minősítés is helytálló, de az ahhoz fűzött indokolás korrekcióra szorul, mivel a vádlott egyrészt, mint egyéni vállalkozó, másrészt, mint a vádbeli cég ügyvezető igazgatója, azaz két adójogviszonyban valósította meg a terhére rótt bűncselekményt, ekként a cselekménye 2 rendbelinek minősül. Megállapítható ugyanakkor, hogy a vádlott egyéni vállalkozóként megvalósított, az adóbevételt nagyobb mértékben csökkentő adócsalás büntetnének cselekménye elévült, ezért ezen eljárás megszüntetése indokolt. Pontosítani láttam szükségesnek a fellebbviteli főügyészség a büntetéskiszabási tényezőket is, mivel álláspontja szerint a büntetlen előélet nyomataként jelentősen csökkenti az a tény, hogy a vádlottat a cselekmény elkövetése után elítélték. A kiszabott büntetést kizárólag a különös méltánylást jelentő időmúlás tette lehetővé, amely inkább méltányos, ezért annak további enyhítése nem indokolt. Hivatkozott a fellebbviteli főügyészség arra is, hogy egyetért az 1978.évi IV.tv. alkalmazásával. Indítványozta mindezek alapján, hogy az ítélet tábla a törvényszék ítéletét változtassa meg akként, hogy az 1. rb, az 1978.évi IV.tv.310.§/1/ és /2/ bekezdése szerint minősülő folytatódólagosan, az adóbevételt nagyobb mértékben csökkentő adócsalás büntette vonatkozásában az eljárást az 1978.évi IV.tv.33.§ /1/ bekezdés b/ pontjára figyelemmel a Be.332.§ /1/ bekezdés III.fordulata alapján szüntesse meg. A bűnügyi költség összegét akként módosítsa, hogy a vád tárgyát nem képező cselekmény kapcsán tett, **A.A.** tanú útköltségével csökkentse és állapítsa meg, hogy az 5.810 Ft az állam terhére marad, egyebekben a fent indítványozott korrekciók mellett az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő a fellebbezést elsődlegesen a vádlott felmentése, másodlagosan a vádlott neve egyéni vállalkozó és az **1. Kft.** között kibocsátott számlák ÁFA-vonzatát érintő adócsalás vonatkozásában részbeni felmentés, harmadlagosan enyhítés, a pénzmellékbüntetés mellőzése és a vádlott előzetes mentesítésben részesítése érdekében tartotta fenn. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság vádlott neve vádlott mindvégig következetes egybehangzó vallomását nem fogadta el, a tényállást a NAV határozataira és a kihallgatott tanúk vallomásaira alapította. Az ítéleti tényállás az **1. Kft.** által befogadott számlákkal kapcsolatosan komoly jelentőséggel bíró tanúvallomás részeket nem tartalmaz, melyekből megállapítható lenne, hogy a számlakibocsátó cégek részéről stróman ügyvezetők jártak el, mely tényről a vádlott nem tudhatott, így ezen jogügyletek kapcsán kiállított, majd a vádlott által levonásba helyezett számlák vonatkozásában a vádlott büntetőjogi felelőssége nem állapítható meg. Nem volt elvárható a vádlottól, hogy a gazdasági eseményeket követően 8-10 év elteltével pontosan számot tudjon adni azon személyekről, akikkel a gazdasági események során kapcsolatba került. Az **2. Bt.** esetében **B.B.** vallomása szerint **C.C.** intézte a cégügyeket, aki azt közölte vele, hogy a számlákon szereplő gazdasági események ténylegesen megtörténtek. Az **3. Bt.** ügyvezetője **D.D.** emlékezett vádlott nevera, vallomásában alátámasztotta, hogy használt gumit értékesített cége a vádlott cégének. **E.E.** tanú vallomásaiban is előadta, hogy a számlák formai hibái ellenére a gazdasági esemény ténylegesen megtörtént.

A NAV a befogadott számlák formai hibái miatt megtagadhatja az adólevonási jog érvényesítését, bíróságot is kiszabhat, de mindez, utalva az Európai Bíróság ilyen tárgyban hozott határozataira is, álláspontja szerint nem ad alapot a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítására abban az esetben, ha a számla befogadója nem tudott a formai hibáról. Kifogásolta a védő, hogy erre nézve nem folyt bizonyítás, ennek ellenkezője nem bizonyosodott be az eljárás során. Hivatkozott arra is, hogy a többször kiegészített könyvszakértői vélemény 4. kiegészítésében a 3.,4., 5. pontban adott válaszokban a szakértő úgy nyilatkozott, hogy nem állapítható meg, hogy az adott ÁFA bevallásokban mely számlákat helyezett a vádlott levonásba.

Az ítéleti tényállást kiegészítendőnek tartotta a védő azzal, hogy az adószám és cégkivonat leellenőrzésén kívül a vádlottnak nem volt lehetősége utána járni a vele kapcsolatba került cégek jogi helyzetének, gazdálkodásának. Utalt a védő arra is, hogy a vádlott neve egyéni vállalkozó és az **1. Kft.** közötti kompenzációt a könyvszakértő elfogadhatónak találta, pusztán a számlák és az egyéb

könyvelési anyag alapján nem zárható ki, hogy a számlákon feltüntetett gazdasági esemény megtörtént. Hivatkozott a védő emellett arra is, hogy a vádlott neve egyéni vállalkozótól illetve az 1. Kft.-től lefoglalt könyvelési anyag pontosan nem került rögzítésre, **F.F.** és **G.G.** vallomása alapján is megállapítható, hogy az adóigazgatási eljárás és a büntetőeljárás megindulása közti időben olyan könyvelési anyagok tűntek el, amelyek pontosan nem beazonosíthatók. A cég könyvelőjének vallomása is ezt a tényt támasztja alá, hiszen arról nyilatkozott tanúvallomásában, hogy összesen egy doboznyi iratot látott az adóhatósági eljárás végén, holott ők ennél több iratot adtak le az adóhatósági vizsgálat kezdetén. Erre is tekintettel az elsőfokú ítélet 5. oldal utolsó bekezdésében iratellenesnek látta a védő azt a megállapítást, hogy a 78 végű számlák ÁFA tartalmát is levonásba helyezte a vádlott.

Kitért a védő a vádlott neve egyéni vállalkozó és az 1. Kft. között kibocsátott számlák kapcsán arra is, hogy az üzletviteli tanácsadás jogcímén kibocsátott számlák vonatkozásában a könyvszakértő azt a megállapítást tette, hogy a számlákon a tényleges gazdasági esemény feltüntetésekor is levonható lett volna ugyanilyen összegben azok ÁFA tartalma, ebből következően a vádlottat nem vezette adócsalási szándék. Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság az ésszerű gazdálkodás követelményére és a számlák egy-két hónappal későbbi kiállítására hivatkozva vont következtetést azok fiktív voltára, ezzel együtt sem nyert bizonyítást, hogy a számlákon feltüntetett munkák nem kerültek elvégzésre, így ezt a megállapítást a tényállásból mellőzni kell. Kifogásolta a védő, hogy **H.H.** vallomása is csak részben került ismertetésre a bizonyítékok bemutatása során, így azt szükséges kiegészíteni azon előadásával, hogy számlák alapján könyvelt, a vádlotti cégekkel kapcsolatot felvenni kívánó vállalkozásokat a lehetőségekhez képest leellenőrizte, csak ezek után került sor a tényleges gazdasági tevékenységre. A könyvelést végző tanú a vallomásában kitért arra is, hogy az adóigazgatási eljárás megindulásakor az iratanyag bekérésekor nem történt tételes átadás- átvétel az adóhatóság részéről. Az sem tűnik ki az anyagból, hogy mely iratokat hiányolt a későbbiekben az adóhatóság. A cég könyvelőjének ekkénti vallomása nagyon fontos részleteket tartalmaz, amelyeket az elsőfokú bíróságnak az ítéletben mindenképpen rögzíteni, értékelnie kellett volna, hiszen ezek az előadások a vádlott védekezését támasztották alá. Hivatkozott a védő arra is, hogy az adóigazgatási eljárásban hozott határozatok a bíróságot nem kötik, a formai hibák miatt az adóhatóság által kifogásolt számlák alapján pusztán büntetőjogi felelősség nem telepíthető az adóalanyra. Lényegesnek tartotta a védő megemlíteni, hogy az ügyészség a bizonyítás eredményeként mellőzte a vádból a 4. Kft. számlájával kapcsolatos adócsalási részcselekményt, holott szerencsésebb lett volna erre nézve felmentő rendelkezést hozni, ami a többi magatartás vonatkozásában ugyancsak a vádlotti védekezést támasztotta volna alá. Végso kifogásként utalt arra, hogy az elsőfokú ítéletből nem derül ki, hogy a törvényszék az adóigazgatási eljárásban hozott határozatok, iratok mely részét fogadta el, mely megállapításokat vett figyelembe a tényállás részeként.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat fenntartotta, pontról-pontra rámutatva azokra az anomáliákra, amelyek miatt az ítélettel szemben támasztott védelmi kifogásokat nem látta elfogadhatónak. Így utalt arra, hogy egyes esetekben a számlák kiállításának dátuma megelőzte az azokból származó számlatömb megvételének dátumát, a vádlott nem tudta alapbizonylatokkal igazolni a számla hitelességét, a két cég közti továbbszámolás gazdasági követelményeknek meg nem felelő ésszerűtlenségére is hivatkozott. Álláspontja szerint a tanúvallomások alapján kizárható volt, hogy az adott cégek képviselői egymással kapcsolatba kerültek, nem merült fel adat arra nézve, hogy a számlakibocsátó cégek élén strómanok álltak volna, a vádbeli cégek közt létrejött szerződés és az ennek keretében kibocsátott számlák időpontja nem egyeztethető, a vádlott nem tudott felmutatni az adott gazdasági eseményekhez köthető fuvarleveleket, menetleveleket, tachográfokat. Az üzleti tanácsadás címén kiállított számlák pedig

azért kétségesek, mert kizárható, hogy vádlott neve egyszemélyben adott volna tanácsot, mint az 1. Kft ügyvezetője a saját egyéni vállalkozásának.

Hivatkozott emellett arra is, hogy a NAV és a Kúria gyakorlata egyező atekinteben, hogy az adólevonás csak tartalmilag és formailag is hiteles számla alapján lehetséges.

A fellebbezésekre tekintettel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ /1/ bekezdése értelmében.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során nem sértett eljárási szabályt. A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan a NAV 2003-2006.évre és 2007.január -júniusig terjedő időszakra végzett Áfa adónemben vizsgálatot vádlott neve egyéni vállalkozónál. A 632/1086.szám alatt meghozott elsőfokú határozatot a másodfokú hatóság megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárásra utasította. Előírta, hogy a megismételt eljárásban a revízió nem használhatja az adózótól származó analitikus nyilvántartásokat, hanem a fizetendő és levonható ÁFA vonatkozásában azt a rendelkezésre álló számlák és a tárgyidőszaki bevallások adattartalmának egybevetésével állapítsa meg. A NAV ennek megfelelően vont be a megismételt eljárásba - mivel a könyvelési anyagok túlnyomó része, ÁFA analitikák is hiányoztak, és a vádlott a NAV többszöri felhívására sem szolgáltatta a kért iratanyagot- bevonta az eljárásba **Szakértő1** könyvszakértőt, aki a könyvelési anyagot összerendezte, az ÁFA analitikát elkészítette. Ennek eredményeként a megismételt eljárásban 2011.december 16.-án született jogerős határozat, melynek megállapításai alapján 2012.április 12-én kelült sor a büntető feljelentés megtételére,- a nyomozást 2012. április 21.napján rendelték el- melynek alapját lényegében a revízióba bevont könyvszakértői megállapítások adták. Erre épültek rá a nyomozás során beszerezett személyi-okirati bizonyítékok és a kirendelt könyvszakértő véleménye is. Az elsőfokú bíróság a több mint másfél éves eljárás során az eljárás folytonosságának szabályait betartotta, az eljárás részvevői a bizonyítékokat megismerhették, biztosított volt észrevételezési, indítványtételi joguk is, amelyeknek a törvényszék az iratok tartalma szerint minden oldalról eleget is tett. A bizonyítási indítványokat befogadva a bizonyítást kiegészítette, további kihallgatásokra került sor, és bevonta a bizonyításba **Szakértő1** is folyamatosan együtt kezelve az ő általa a revizori vizsgálatban készített anyagot és a nyomozati eljárásban kirendelt **Szakértő2** szakértő véleményét, az azokban tett megállapításokat. Ehhez képest került sor több ízben kifejezetten a vádlott javára szólóan a szakértői vélemény módosítására, melyet elfogadva, az ügyesség részéről is vádmódosítás történt.

Az ítélet tábla a bizonyítási eljárást illetően nem talált olyan hibát, hiányosságot, amely miatt bármilyen bizonyítékot ki kellene rekeszteni a bizonyítéki körből, így valamennyi bizonyíték felhasználható volt a másodfokú eljárásban is. Ezek tükrében kellett megvizsgálnia a másodfokú bíróságnak a törvényszék ítéletének megalapozottságát, törvényességét.

Az elsőfokú bíróság mérlegeléssel állapította meg a tényállást, érdemben elemezte a vádlotti-védelmi oldalt, ezzel ütköztette, vetette össze az okirati-személyi-szakértői bizonyítási anyagot. A védelemi érveléssel szemben az ítélet tábla a tényállásban hiányos, iratellenes, felderítetlen megállapítást nem észlelt és nem található abban helytelen ténybeli következtetést sem.

A főkérdés, amelyet az elsőfokú bíróság is helyesen ismert fel, hogy a két cég adott gazdasági eseményei mennyiben valósak, ezekhez köthetően milyen adatok, tények illeszthetők azokhoz a vádlott aktuális tudattartalmára, akár az egyenes, akár az eshetőleges szándékot is nézve.

Mindehhez kiindulási pontként az egyéni vállalkozást és a Kft-t vezető tisztségviselőt terhelő jogszabályi háttérrel kellett vizsgálni, amely komoly, nehezen megkerülhető kötelező előírások sorában írja elő a gazdasági társaságot vezető személy teendőit, ellenőrzési kötelezettségeit, ezen

belül a gazdálkodás, az adózás rendjét megszabó szabályozás betartását, amely biztosítja a cég utólagos vizsgálatának, kontrolljának lehetőségét is.

Ezen szoros szabályozás mellett egy cég képviselője nehezen hivatkozhat mások, így akár a cég könyvelőjének felelősségére a számára törvényben, vagy alacsonyabb szintű jogszabályokban előírt kötelezettségek megszegése, elmulasztása miatt. A cég vezetője az 5 éves bizonylat megőrzési kötelezettség be nem tartásakor alappal nem hivatkozhat pusztán a könyvelő kötelezettségének elmulasztására, ezzel a felelősségét nem válthatja ki. Mindezen jogszabályban írt tevékenységek elvégzése, annak elmaradása őt terheli, kivéve, ha bizonyítást nyer, hogy maga is tévedésben volt mások jogellenes magatartását illetően, de ez esetben is mindezt neki kell elfogadható módon alátámasztania. Ebben az ügyben sem az adó revíziós eljárást sem a könyvelő szerepét vizsgálva ilyen kimentésre okot adó körülményt az ítéletábra sem állapított meg. A könyvelő részéről esetlegesen megállapítható szakszerűtlenséget, hanyagságot, felületességet a cég vezetőjének észlelnie kell, ez esetben meg kell tennie a szükséges intézkedéseket, ellenkező esetben pusztán erre hivatkozva a rá vonatkozó szabályok be nem tartása miatt a felelősség alól nem mentesülhet.

A NAV vizsgálati anyagából megállapíthatóan vádlott neve egyéni vállalkozót, miután a vizsgálat megkezdésekor a vizsgált időszakra vonatkozó iratanyagot nem adta át, az adóhatóság hiánypótlásra szólította fel a kimenő és bejövő számlák, ÁFA- analitikák, bank-és pénztárbizonylatok, a partnerekkel kötött alvállalkozási szerződések, megállapítások bemutatását kérve. Ennek a vádlott nem tett eleget, a következő felhívásra is csak az iratanyag egy részét mutatta be. Ezt követően az adóhatóság személyes megjelenésre idézte, melyen **H.H.** könyvelő jelent meg, aki úgy nyilatkozott, hogy a revízió által kért iratanyagból nem tudja bemutatni a szigorú számadású nyomtatványok nyilvántartását, mivel azt nem vezette, az alvállalkozási szerződéseket, menet-és fuvarleveleket sem, mivel azokkal nem rendelkezik, és a tachográf korongokat sem, mert azokat nem őrizte meg. Ezt követően az adóhatóság még három alkalommal szólította fel hiánypótlásra a vádlottat sikertelenül. Ugyanez mondható el pontról-pontra az **1. Kft.** vonatkozásában folytatott vizsgálatot illetően is. Ezekben az eljárásokban fel sem merült, a vállalkozások részéről arra történt hivatkozás, hogy az alap revíziós eljárásban bármilyen iratok okiratok, könyvelési anyag eltűnt volna, a megismételt eljárásban az adóhatóság részéről történt mulasztás, hanyagság okából már nem lelhető fel. Mindezekre tekintettel az adóhatóság megállapította, hogy a két vállalkozás iratanyaga a többszöri felszólítás ellenére a megismételt eljárásban is hiányos, rendezetlen maradt, ezért kellett az adóhatósági eljárásban rendkívül ritka eszközt igénybe venni, könyvszakértő bevonásával utólag könyveltetni az adott bizonylatokat és elkészíttetni az ÁFA analitikát mindkét vállalkozás vonatkozásában. Ilyen bizonyítéki-anyag mellett nehéz azzal védekezni, és egyáltalán nem fogadható el a cégek könyvelőjének azon tanúvallomásaiban tett nyilatkozata sem, hogy az adórevízió megkezdésekor a teljes könyvelési anyagot a cégek az adóhatóság rendelkezésére bocsátották, az az adóvizsgálat során tűnt el, vált hozzáférhetetlenné.

A revíziós tevékenység során a partner cégek és a kontroll adatok tartalma, valamint a vádlotti vállalkozás és az általa vezetett Kft. tárgyi-személyi kapcsolódása miatt kerültek a vizsgálat középpontjába a vádiratban feltüntetett cégekhez köthető számlák, a mögöttük álló gazdasági események. Lényegében az ennek során felmerült aggályok indokolták a NAV részéről a feljelentés megtételét.

Az elsőfokú bíróság által kihallgatott, illetve ismertetett **D.D.**, **I.I.** valamint **B.B.**, mint a kapcsolódó cégek vezetőinek tanúvallomását értékelve nehezen támadható módon jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy valamennyien alapjaiban cáfolták a vádlotti védekezést. Itt kell megjegyezni, hogy az alábbi okfejtés mentén, amennyiben valóban csak fiktív számla kibocsátással foglalkozó

cégekről lett volna szó, ezt a vádlottnak az alábbiak szerint részletezett bizonyítékok alapján észlelnie kellett volna.

Külön figyelmet érdemel az ügyben a vádlott neve egyéni vállalkozó és az 1. Kft. közötti kapcsolat is, hisz mindkettő a vádlott vezetése, működtetése alatt állt a vizsgált időszakban. A két cég közötti számlázásból még önmagában nem következne, hogy az egymásnak kibocsátott számlák fiktívek, adóelkerülést szolgáló számlázásról van szó, de az adott jogszabályi háttér mellett hatványozottan figyelni kell az elsőfokú ítéletben pontosan rögzített adatokra, az ehhez fűzött értékelésre, amelyben a törvényszék minden egyes elemre kitérve számot adott arról, hogy milyen adatok, körülmények alapján vont következtetést arra, hogy a számlák mögött nincs tényleges gazdasági esemény, illetve, hogy azok nem úgy, nem akkor és nem olyan módon valósultak meg, ahogy azt az adott bizonylat igazolni hivatott lenne. A védelem azzal érvelt, hogy a vádlottnak a partnercégek lehetséges leellenőrzési lehetőségei mellett nem lehetett tudomása a számlák fiktív voltáról, arról, hogy a kérdéses számlatömböt, melyből a kibocsátott számla származott, csak a kibocsátást követően vásárolták meg.

Az adott számlák mind készpénzfizetési számlák voltak, vagyis a számla szerinti gazdasági esemény ott, akkor, ebben a formában nyilvánvalóan nem történhetett meg, ezt a vádlottnak mindenképpen tudnia kellett, hisz az adott számla a kiállítás időpontjában még nem is lehetett a kiállító birtokában. Ugyanígy komoly érv a védekezés ellenében, hogy a kérdéses számlákon feltüntetett tevékenység alapbizonylatait, az azokon szereplő teljesítések dokumentumait a vádlott nem tudta szolgáltatni, a munkavégzés helyszínének bizonytalansága, a vállalkozás tárgyi-személyi feltételeinek hiánya, -a könyvelés szerint kimutathatóan - a gép-park fogyatékoságai, az egyes szállításokhoz szükségszerűen hozzátartozó okiratok hiánya, az egy számlatömbből származó számlák sorszámanak és kiállítási dátumainak anomáliái, a 2007.január 5.napján kelt alvállalkozói szerződés és a már ehhez kapcsolható, de azt jóval ezt megelőzően elvégzett munkák ellentételezéseként kiállított számlák dátuma mind-mind ellentmondást mutat. Nem hagyható figyelmen kívül az a könyvszakértői megállapítás sem, hogy az 1. Kft. illetve a vádlott neve egyéni vállalkozó közti számlázások közt volt-e a kifizetésekhez olyan pénzügyi kapacitás, amelyet a pénztári, pénzforgalmi adatok mutatnak. Vizsgálva a vádlott két vállalkozása közti gazdálkodási kapcsolat észszerűségét nehezen magyarázható az a döntés, hogy a 600 millió Ft-os megrendelés mellett egy alvállalkozási konstrukcióban annak ténylegesen az 1. Kft. csak a felét tudta továbbszámlázni, így ez a tevékenység egyértelműen gazdaságtalannak mondható. A védelem külön-külön az egyes részleteket illetően támasztott kifogásai önmagukban tán meg is állhatnak a helyüket, összességében a fentiekben részletezett tényadatokból azonban csak a törvényszék ítéletében levont következtetésekre lehet jutni, amellyel a jogi háttérrel tekintve a vádlottnak is tisztában kellett lennie, az ítéletben szereplő számlák fiktivitását illetően legalább eshetőleges szándék a vádlott részéről mindenképpen megállapítható. A védelmi fellebbezésnek megfelelően ezáltal a vádlott felmentésére a másodfokú eljárásban sem kerülhetett sor.

Az ügy sarkalatos elemét jelenti a már részben említett adó- és könyvszakértői bizonyítási anyag. Az elsőfokú bíróság pontról pontra egyeztetve, vetette egybe **Szakértő1** könyvszakértő revíziós eljárásban tett megállapításait a **Szakértő2** könyvszakértő által készített anyaggal. A mindkettejük bevonásával elvégzett bizonyítás irataiból kitűnik, hogy a két szakértő közt ellentét, feloldatlan, elvarratlan kérdés nem maradt, kölcsönösen elfogadták egymás megállapításait. Ehhez képest megfelelő bizonyíték-értékelés, mérlegelés eredményeként került rögzítésre az ügyész által is módosított tartalommal az elsőfokú ítéletben úgy a vádlott neve egyéni vállalkozó, mint az 1. Kft. vonatkozásában a bizonyítékokkal alátámasztottan fiktív számlák alapján számított adóhiány, vagyoni hátrány összege, melyet szintén a könyvszakértői vélemény megállapításaira tekintettel

vádlott neve egyéni vállalkozó esetében tovább kellett csökkenteni ÁFA adónemben a törvényesen tovább vihető, ún. görgetett adóval így ténylegesen a vádlott neve egyéni vállalkozása 1.415.000 Ft-tal, az 1. Kft 79.501.000 Ft-tal csökkentette a vádbeli időszakban az adóbevételt, mint ahogy az az ítélet indoklásában is szerepel.

Ezzel szemben az egyébként megalapozott tényállásban a 9. oldalon elírás történt, az ott rögzített 73.501.000 Ft-ot a Be. 352.§ /1/ bekezdés a/ pontja alapján akként kell helyesbíteni, hogy az 1. Kft 79.501.000 Ft adóbevétel csökkenést okozott a tényállásban írt magatartásával. A 9.oldalon található táblázat alatti második bekezdés a tényállásból az alábbiak szerinti minősítéshez fűzött indoklásra visszavezethetően mellőzendő, hiszen a két adóalanyt érintő adóhiány mértéke nem vonható egybe, mint ahogy azt meg kell jegyezni nem csak az elsőfokú bíróság, de a főügyészség is tette, az egyébként a helyesen, az elkövetéskor hatályos 1978.évi IV.tv. alkalmazása mellett.

A tényállás alapján a törvényszék helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

Az ítéletábra, mint ahogy a fentebb is utalt rá- egyetértve a fellebbviteli főügyészség álláspontjával maga sem találta törvényesnek a cselekmények minősítését. A vádlott terhére rótt cselekmény helyes minősítés mellett 1 rb, az 1978.évi IV.tv. 310.§ /1/ és /2/ bekezdése szerint, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének,/ ez a vádlott neve egyéni vállalkozót érintő cselekmény / és 1 rb, az 1978.évi IV.tv. 310. § /1/ és /4/ bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének minősült volna / 1. Kft./. Az egyéni vállalkozói adózói jogviszonyhoz kapcsolódó bűncselekményt a törvény 3 évig terjedő szabadságvesztéssel rendelte büntetni, így ennek megfelelő volt annak elévülési ideje is. Nyilvánvalóan e cselekménynek is más lett volna a jogi megítélése, amennyiben időközben nem kerül sor vádmódosításra, az adóhiány összegén belül nem kerül beszámolásra az egyéni vállalkozás által tovább vitt levonható ÁFA összege. Mindezekre tekintettel azonban megállapítható, hogy a nyomozás elrendeléséig, 2012. április 21. napjáig a 2007.II. negyedévéig bezárólag elkövetett kisebb megítélésű bűncselekmény elévült, ezért az ítéletábra a törvényszék ítéletét a Be.372.§ /2/ bekezdése alapján megváltoztatta, a vádlott neve vádlott terhére rótt bűncselekményt a fentiek szerint minősítette, egyúttal az 1978.évi IV.tv. 301.§ /1/ és /2/ bekezdése szerint minősülő adócsalás büntette miatt indult büntetőeljárást az 1978.évi IV.tv. 33.§ /1/ bekezdés b/ pontjára figyelemmel a Be. 332.§/1/ bekezdés a/pontjának II. fordulata alapján elévülés okából megszüntette.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta. Ahogy arra az elsőfokú bíróság is hivatkozott ítéletében a nemzetközi elvárásoknak is megfelelően a büntetés kiszabásánál igen komoly jelentőséggel bír a vádlottnak fel nem róható 10 éves időmúlás. Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a helyes minősítés mellett az egyik cselekmény megszüntetésre került. Mindent egybevetve tehát nem kifogásolható, hogy az elsőfokú bíróság enyhítő szakasz alkalmazásával határozta meg a szabadságvesztés tartamát és a vádlottnak a bűncselekmény elkövetése óta tapasztalható pozitív életvezetésére tekintettel úgy látta, hogy a büntetési célok annak végrehajtása nélkül is eredményre vezethetnek, a büntetés ebben a formájában is elegendő visszatartó erővel bír esetében.

A rendelkezésre álló adatok alapján azonban csupán annyit sikerült feltárni a vádlott vagyoni, jövedelmi viszonyairól, hogy 90.000 Ft-os fizetéséből 30.000 Ft gyermektartási díjat fizet havonta, és azt terheli még 33 %-os letiltás az ehhez az ügyhöz kapcsolódó NAV határozatokból adódó fizetési kötelezettség következtében is. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az 1978.évi IV.tv.64.§ /1/ bekezdésében írt feltételei a pénzmellékbüntetés kiszabásának nem adottak megfelelő jövedelmi, vagyoni háttér miatt, így az erre vonatkozó rendelkezést mellőzte. Ugyanakkor a harmadlagos védelmi fellebbezés iránya szerint nem látott a másodfokú bíróság olyan

további, a már a büntetés kiszabásánál nem értékelt körülményeket, amelyek arra utalnának, azt igazolnák, hogy a vádlott az 1978.évi IV.tv. 104.§ /1/ bekezdésében megkívánt módon érdemes lenne az előzetes mentesítésre. Meg kell jegyezni, hogy ilyen okokra, körülményekre a védelem sem hivatkozott, ezért az ítélet tábla ez irányban nem látott törvényi alapot, lehetőséget az elsőfokú ítélet ebbéli megváltoztatására, a vádlott előzetes mentesítésben részesítésére.

A fellebbviteli főügyészség helytállóan hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítás addigi anyagához képest szükségtelen tanúkihallgatást folytatott, az azáltal felmerült bűnügyi költség a vádlottra a Be. 338.§ /2/ bekezdés II. fordulata alapján nem terhelhető, azt az állam viseli, ennek megfelelően korrigálta az ítélet tábla a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezést, egyebekben a törvényszék törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ /1/ bekezdése alapján helyben hagyta.

Győr, 2018. március 20.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
előadó bíró

Dr. Élő András sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Győri Törvényszék 2017. október 13. napján kelt B.342/2015/53. számú ítéletének meg nem változtatott része 2017. április 26. napján jogerőre emelkedett és a felfüggesztett rész kivételével végrehajtható.

Győr, 2018. április 26.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke